

III

S ledećeg dana Lora je sve vreme razmišljala o prethodnoj večeri i susretu sa Aleksandrom. Zbog tih razmišljanja bila je jako uznemirena. Prebiralala je po svakom trenutku od časa kada ga je prvi put ugledala, u jednom momentu činio joj se ozbiljnim i pristojnim – veče kada ju je spasao od džeparoša – a već u sledećem prilično drskim – setila se njegovog bezobraznog pogleda. *Odakle mu moja adresa? O, Bože, ja sam stvarno lepak za budale!*

Uopšte nije sumnjala da će se u 20 h pojaviti ispred nje-ne zgrade, odavao je utisak čoveka koji radi tačno ono što kaže. Razmatrala je obe opcije – da izađe i da ne izađe sa njim. *Možda je bolje da izađem na tu kafu! Kada vidi da nisam zainteresovana, ostaviće me na miru! A šta ako me ne ostavi?!*

Bila je u potpunoj nedoumici šta da uradi – ići il' ne ići?! No, da je to Hamletovsko pitanje bilo jedino! Mnoga pitanja su joj se vrzmala po glavi: zašto želi da izađe sa njom, možda je oženjen, zašto je sinoć onako posmatrao? Zašto uopšte misli na njega? Šta hoće od nje? Ni na jedno nije imala odgovor, ali priznala je sebi da je vraški zgodan. I one njegove oči...

Ono veče kada joj je pomogao, on nije pokazao baš nikakvo interesovanje za nju kao ženu, a juče ju je tako odmeravao, i u kancelariji i u restoranu. Lora nije bila ni fatalna ni vamp žena, ali daleko od toga da je bila ružna. Često je hvatala poglede nepoznatih muškaraca koji su je

kradomice ili otvoreno posmatrali, u sebi je nosila nešto što je privlačilo muškarce. Bila je svesna svoje harizme, ali nije bila srećna zbog toga jer privlačnost koju je posedovala donela joj je mnogo toga lošeg i ničega dobrog.

Setila se svog bivšeg muža i njegovih izliva ljubomore, strašnih svađa, ali i svega ostalog što je sledilo posle toga. Sve to kako se ona sada osećala bio je proizvod njene kobne greške i njenog promašenog braka. Više nikome nije verovala, muškarcima posebno, a ako se još na to doda i odvratnost koju je osećala prema bilo kakvoj bliskosti ili intimnosti, onda je sasvim jasno zašto se želela osloboditi Aleksandra. Mrzela je sve što je dolazilo od muškog roda, njihove osmehe, njihova dobacivanja, udvaranja, sve, apsolutno sve. Stresla se pri pomisli na Petera i to kao da ju je prodrimalo i preokrenulo. *Neću ti dozvoliti da mi i sada uništavaš život!*, obratila se nevidljivom sećanju i istog trenu odlučila da izađe sa Aleksandrom.

Od pomisli da će provesti večer sa njim, uhvatila je blaga drhtavica. Odavno ona nije izašla sa nekim muškarcem, pogotovo ne sa takvim kakav je bio Aleksandar, bar što se ticalo fizičkog izgleda. Morala je priznati da je izuzetno privlačan i muževan, to nije bilo moguće ne primetiti. Nadala se da neće biti dosadan i navalentan. *Ha, šta može da mi se dogodi, a da to već nisam doživela?!*

Oko 19 h počela je da se sprema za taj famozni izlazak od koga nije znala šta može da očekuje. Izabrala je zlatne sandale i zelenu haljinu koja je isticala njene predivne krupne oči. Kosu je podigla u punđu i nanela samo maskaru i sjaj za usne. Još nekoliko kapi omiljenog parfema sa mirisom na sveže citrusu i bila je spremna. Plašila se jer zaista odavno nije bila u muškom društvu, ali i sa nestrpljenjem očekivala njegov dolazak ili nedolazak. Bila je sigurnija u to da će doći i nije se prevarila.

Crni BMW parkirao se ispred njene zgrade tačno u 20 časova. Aleksandar je izašao iz auta i pogledao u pravcu njenog ulaza. Lora se nesvesno nasmešila, puštajući zavesu iza koje je virila. Osetila je da treperi i da jedva čeka da izađe iz stana, ali pustiće ga da čeka nekoliko minuta, namerno. U stvari, podsvesno joj je trebalo tih nekoliko trenutaka da se sabere. Izašla je sa pet-šest minuta zakašnjenja, Aleksandar je čekaao naslonjen na svoj auto sa prekrštenim rukama na grudima. Imao je na sebi teget sportske pantalone i svetloplavu majicu ispod kojih se jasno ocrtavalo zdravo muško telo. Zaista je izgledao neodoljivo. Ni u svojim najluđim mladalačkim snovima, kada je još maštala o princu na belom konju, pored sebe nije videla tako zgodnog muškarca. Dok mu je prilazila, nije se pomerio ni za milimetar, samo ju je gledao onim svojim zavodničkim očima.

– Izvini što kasnim, imala sam puno obaveza! – rekla je stajući ispred njega i ne primećujući da je prestala da mu persira.

– Vredelo je čekati – odmerio je pogledom pre nego što se pomerio u stranu i otvorio suvozačka vrata. – Ali, bez obzira na sve, nisam od onih koji tolerišu kašnjenje tako da ćeš morati da se iskupiš!

– Pre nego što uđem, moram nešto da ti kažem da odmah znaš na čemu si – rekla je prilično mirno, ignorišući njegove reči. – Nisam zainteresovana ni za prijateljstvo ni za vezu bilo koje vrste. A pošto si insistirao na ovoj kafi... U redu, častim kafu i svako svojim putem. Tako da to *vredelo je čekati, moraćeš da se iskupiš, lepa si, sviđaš mi se...* i ostale gluposti, neće proći. Odakle ti moja adresa?

Aleksandar je posmatrao nekoliko trenutaka, držeći otvorena vrata automobila, a onda se počeo grohotom smejati.

– Ne znam šta je toliko smešno! – rekla je osorno, mršteći se.

– Izvini! – naglo se uozbiljio. – Adresu sam saznao jer ne volim laž i odbijanje. Na piće sam te pozvao... – ponovo se kratko nasmejao. – Ne znam... Dopala si mi se!

Lora ga pogledala sumnjičavo, iako je to što je rekao zazvučalo vrlo iskreno.

– Hoćemo li? – upitao je podižući obrve uvis.

Dvourumila se još tren, a onda sakupila krajeve haljine i sela na mesto suvozača.

– Ne brini, nisam nikakav manijak – izjavio je, startujući motor automobila, kao da joj je pročitao misli...

– Gde idemo? – pitala je vezujući pojas, ne znajući šta drugo da kaže na njegovu opasku.

– Imaš li neku posebnu želju? Mogu te povesti gde god želiš! – rekao je dvosmisleno, pogledavši je pravo u oči, tražeći u njima odgovore na mnoga pitanja koja su mu se počela vrzmati po glavi.

Osećao je nešto čudno vezano za nju. Ona je prva žena koja uopšte nije reagovala niti na njegov izgled niti na bilo šta drugo vezano za njega. Čak, imao je utisak da misli sve najgore o njemu. Najednom mu se javila želja da sazna da li je stvarno tako hladna ili se pravi. Pred oči su mu iskrsle slike njih dvoje u krevetu, kako lomi njen otpor i kako se uvija ispod njega, predaje njegovoj milosti i moli za još. *Odvešću te krevet!,* zarekao se u sebi. *Ne verujem da si takvo neovinašce!*

Ponašala se i govorila namćorasto, namećući utisak nedodirljivosti, a opet izgledala je tako prirodno i milo i sasvim, sasvim drugačije od žena sa kojima je povremeno izlazio. Na trenutak ga je zbunila.

– Može neko mirno mesto, izbor prepuštam tebi!

– Ok! Nećes se pokajati...što si se predomislila – dodao je, posmatrajući ispod oka njenu reakciju.

– Predomislila? – upitala je zbunjeno, izbegavajući da ga pogleda.

– Da! Sinoć nisam stekao utisak da želiš ovaj izlazak. Šta je uticalo na to da se predomisliš?

Lora je munjevito razmišljala šta da kaže jer je rekao čistu istinu, a za to što se sada nalazila u njegovom autu zaista nije imala objašnjenje.

– Dobio si prelaznu ocenu! – rekla je šaljivo, i kao posve nezainteresovano, gledajući kroz prozor.

– Aaa, tako! – nasmejao se kratko.

Od njegovog smeha osetila je nelagodu u stomaku i čudno strujanje koje joj je prošlo od peta do ušiju.

Nakon petnaestak minuta vožnje došli su u mali restoran na periferiji grada. Unutra nije bilo mnogo ljudi, ni preglasne muzike, izgledao je veoma prijatno. Aleksandar se ponašao opušteno i deo te opuštenosti preneo je i na nju. Ophodio se kao pravi džentlmen, veoma pristojno i pažljivo, na jedan vrlo specifičan način, neposredan, duhovit i zabavan. Uхватила je sebe kako joj prija to što sedi u njegovom društvu. Na trenutke, neminovno, poredila ga je sa bivšim mužem, iako joj je, nakon deset zajedno provedenih minuta, bilo apsolutno jasno da se oni uopšte ne mogu porediti. Peter je po svemu svetlosnim godinama bio udaljen od Aleksandra – nije imao njegovu kulturu,

način ophođenja, ni govora, a posebno ne njegovu privlačnost. *Hvala Bogu da je tako!*, blago se nasmešila, srećna što to veće neće morati da istrpi koje kakve gadosti.

Preplavio je osećaj prijatnosti, godilo joj Aleksandrovo prisustvo, živahan pogled, njegov smiren i prijatni glas, i njegov osmeh. *Da li je srećna ona koju ljubiš?*, postavila mu je neizgovoreno pitanje, nesvesna činjenice da mu gleda u usta, da se osmehuje i da joj u očima vrcaju male iskrice.

Aleksandar je zbog prirode svog posla stalno bio u kontaktu sa različitim profilima ljudi i vrlo rano je naučio da raspozna različite vidove ponašanja i njihovo značenje. Imao je i monogostruka iskustva sa ženama i odmah je prepoznao Lorin osmeh i pogled, naslućujući o čemu razmišlja tog trena. Samo, s obzirom na njenu prvobitnu izjavu, pokušavao je iz pokreta i pogleda odgonetnuti da li to radi namerno, smišljeno, kako bi ga testirala, ili spontano. Izgledala je potpuno drugačije od one žene koja je pre sat vremena sela u njegov auto. Trenutno je delovala opuštene, smešila se, ispitivala ga pogledom, oči su joj postale sjajne, zavodljive. Sviđalo mu se to što vidi, ali đavo mu nije dao da čuti.

– Ti to mene zavodiš? – upitao je, uz jedan širok osmeh, ne skidajući pogled sa njenog lica.

Prenulo je njegovo pitanje i vratilo u stvarnost iz koje je bila odlutala. Postidela se što je pročitao njene misli. Sva sreća te je bilo prigušeno svetlo pa nije mogao videti rumenilo na njenim obrazima.

– Ne laskaj sebi! – rekla je savlađujući podrhtavanje glasa, vodeći se onim da je napad najbolja odbrana. Kako bi poduprla svoje reči i uverila ga u istinitost toga što govori, skupila je hrabrost i pogledala ga pravo u oči. Pogledi su im se ukrstili, a nju je obuzela neobjašnjiva topli-

na. Aleksandrove smeđe mačkaste oči, iznenada, počele su buditi još odavno usnule leptiriće u njenom stomaku. Upravo, on je opasno zavodio nju.

– Ako grešim – nasmejao se s lakoćom – da li to znači da tako gledaš svakog muškarca?

– Gledam... – promucala je. – Mislim, ne gledam! – pribrala se, njegovo pitanje došlo je kao ledeni tuš. – Nešto si pogrešno protumačio!

– Jesam li? – uživao je u njenoj zbunjenosti. Imao je dovoljno iskustva da zna kada se dopada nekoj ženi, znao je da se dopao i njoj. – Ako ne gledaš svakog muškarca tako, sa poluotvorenim ustima i sa tim čežnjivim pogledom, kako da protumačim to što sada tako gledaš mene?

– Grešiš! Nijednog muškarca, pa ni tebe, ne gledam tako! – automatski se počela braniti. – U stvari, ne znam ni zašto večeras sedim sa tobom! Da nisam izgubila telefon nikada se više ne bismo ni sreli!

Osetila je kako joj se suše usta i posegla za čašom vode. Aleksandar je uhvatio za ruku i njen dlan prineo svojim usnama.

– Aaa... ako, ipak, ne grešim? Imaš li dovoljno hrabrosti da priznaš to? – upitao je meko, ne ispuštajući njenu ruku.

Od topline njegovih usana zavrtelo joj se u glavi, ali i od njegovih reči, jasno joj je stavio do znanja šta tačno želi od nje. – Nema potrebe da budeš nepristojan! – procedila je i hitro izvukla ruku iz njegove i, istog trena, ustala od stola.

– Ipak nisi toliko hrabra! – gledao ju je osmehujući se vragolasto.

– Gospodine, prevarili ste se ako ste pomislili da bih na takav način mogla da Vam zahvalim za to što ste mi pomogli. Mislila sam da ste shvatili ono što sam Vam rekla na početku večeri! – ošinula ga je pogledom i ne časeći ni časa krenula ka izlazu, ne želeći više nijedan tren da provede u njegovm društvu.

Uznemireno i ljutito, pogledom je tražila neki taksi kada ju je Aleksandar sustigao. Dodirnuo joj je podlakticu i rekao: – Idemo!

Čula je promenu u boji njegovog glasa. Rekao je da ne voli odbijanje. *E, pa, voleo-ne voleo, večeras ga imaš!*, likovala je u sebi. Pomerila se u stranu, i dalje gledajući ima li nekog taksija na vidiku. – Sa Vama više ne idem nikuda!

– Mhh... Opet smo na *vi!* – rekao je ironično, a onda promenio tonalitet i dodao: – Kasno je, ne budi luda! Iako me nisi razuverila... nemaš razloga za brigu, uzimam samo ono što mi se dobrovoljno daje!

Blago ju je pogurao napred, prema parkingu. Pokušala je da se odupre, ali on je bio spretniji i za tili čas našla se u njegovom automobilu. U putu do njenog stana vladala je mučna tišina. Kada su stigli, Lora je brzo izašla bez ijedne progovorene reči, a i Aleksandar je ostao nem.

***

U ponedeljak ujutru, kada je Aleksandar otvorio oči, prvo što mu je palo na pamet bila je ona *mala lomljiva*.

– Ma, slatka je, al' prgava! – rekao je svom liku u ogledalu. – Matori, valjalo bi to smiriti!

Dok se oblačio i spremao za posao, razmišljao je kako da ponovo stupi u kontakt sa njom. Znao je gde stanuje,

imao je i njen broj fiksnog telefona, ali nekako mu nije išlo u prilog da on ponovo potencira susret. Toliko mu je zaukupil misli da je o njoj razmišljao i tokom vožnje prema kancelariji. Svašta mu je padalo na pamet – da je udata, da je u vezi, da voli žene... a onda je vratio film unazad i odbacivao jednu po jednu sumnju.

Nije nosila prsten, nije imala ni onaj beli krug oko prsta u slučaju da ga je skinula, znači – nije udata. Veće kada ju je prvi put sreo bila je sama, izašla je sa njim i gledala ga onako, znači – nije ni u vezi, a i ako jeste, sigurno nije u onoj u kojoj joj je stalo do dotične osobe. *Da ipak nije homoseksualno orijentisana?* Ne! Odbacio je i tu pretpostavku, ništa na njoj ili u njenom ponašanju nije ukazivalo na to. Kretao se u društvu raznih ljudi i znao je da prepozna takvo opredeljenje. Ne, ne, i previše je bila... drugačija od takvih žena! Obrni-okreni, došao je samo do jednog zaključka – da joj se ne sviđa. *Mala lomljiva, udarila si mi na ego!*, nasmejao se. *Nema neosvojivih torđava, sve je samo stvar artiljerije!* Dođi ćeš ti meni na noge! – izgovorio je glasno i nasmejao se ideji koja mu je najednom pala na pamet.

Na prvom semaforu je skrenuo desno i uputio se u pravcu Frenklin avenije, a zatim i u jednu sporednu ulicu, nedaleko od nje. S lakoćom je našao to što je tražio, a još lakše, zahvaljujući svom izgledu i šarmu, obrlatio radnicu za pultom i na taj način svoju zamisao sproveo u delo. Aleksandar je imao izuzetnu moć zapažanja i jako dobro je povezivao različite događaje i postupke ljudi, tako da je savršeno povezao i to što je Lora onda zapisala baš adresu hemijskog čišćenja, i bio u pravu. Taman je hteo da izađe sa parkinga kada ju je video kako ulazi u lokal iz koga je on upravo izašao. Nasmejao se i isključio motor, nije odoleo želji da vidi kakva će izaći iz lokala. Sačekaće.